

Scénář Antonín Čermák

0:00- 0:23	Pan Antonín Čermák se narodil 26. 5. 1954 v Praze. Měl složité dětství, vyrůstal s prarodiči, později s tetou. V dospívání byl pro něj velice důležitý skauting, ke kterému ho dovedl vzdálený příbuzný.
0:24- 0:33	<i>Byl skaut už z osmačtyřicátýho a ten mi o tom vždycky strašně hezky vyprávěl i mě učil takové ty věci v lese a takové ty zajímavosti. Mě se to strašně líbilo</i>
0:33 – 0:38	V roce 1968 se obnovil skauting
0: 39 – 0:45	<i>Já jsme se k tomu nachomejt a se svejma kamarádama a založili jsme družinu. Probíhaly tři tábory.</i>
0:45- 0:48	Roku 1970 byl skauting znovu zakázán.
0:48-1	<i>Co bylo nepříjemný v roce 1970, když nám řekli: kluci už nemůžete do vašich srubů, který jsme stavěli vlastníma rukama.</i>
1:00-1:05	Antonín Čermák se vyučil elektrikářem.
1:05- 1:24	<i>A pak protože jsem byl sám a neměl jsem žádný zázemí, tak jsem chtěl dělat něco, kde vydělám peníze nějaký, protože každý, kdo měl tátu, mámu, tak mu to dali. Ale já jsem je neměl. Je to hloupý, přestal jsem dělat elektrikáře a šel jsem jezdit na taxik.</i>
1:24-1:30	V roce 1989, během sametové revoluce pan Čermák pomáhal Občanskému fóru.
1:30 – 1:56	<i>Přemejšlel jsme jak pomoc tý revoluci, co já jako taxikář. Tak jsem dal dohromady dejmetomu deset svých kamarádů z taxiku a přihlásil jsem se u OF s tím, že máme deset aut. Jezdil vždycky jeden student, jeden z OF a jeden herec nebo známá osobnost. A my jsme s nima jezdili každéj den po celý republice.</i>
1:56-2:00	Kromě pomoci OF se podílel na znovuobnovení skautingu.
2:00 – 2:25	<i>Pak samozřejmě pro mě velikým úkolem bylo to ...bejt účasten obnovy toho skautingu. Když bylo první setkání v prosinci 1989 v Městský knihovně, tam už jsem byl. Každá schůzka, na kterou jsme se těšili, že po dvaceti letech útlumu se můžeme zas sejit jako kamarádi. Už tam jsem byl pro výchovu mládeže starej a potřebovali jsme získat někoho, kdo povede ty kluky</i>
2:25 – 2:33	Za minulého režimu byly skautské sruby ve vlastnictví pionýrů, úkolem pana Čermáka bylo získat sruby zpět
2:33 – 3:00	<i>Oni se tomu prostě neustále vyhýbali, furt měli nějaký problémy, a to se táhlo půl roku, rok. Pak mě jednoho dne napadla taková lež. Zvedl jsem telefon, v pondělí ráno to bylo, a říkám, už nic nevyjednávajte. My jsme měli včera zasedání na ústředí a ona tam byla přítomná paní ministryně spravedlnosti Dagmar Burešová. Oni se včera dohodli na tom zasedání, kde který středisko má nějaký problémy, abychom jim ty papíry předali, že si to všechno vyříděj. Takže teď už to bude vyřizovat ministerstvo spravedlnosti, ale ne my dva. Za dvacet minut telefon zpátky. Pane Čermák, ve středu v 9 hodin vám předáme sruby. Okamžitě to šlo.</i> <i>Co bych vám vzkázal? Když půjdete nějakou cestou, abyste se mohli vždycky podívat i za sebe</i>